

ΓΡΗΓΟΡΙΟΥ
ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΥ
ΤΗΣ ΑΚΑΔΗΜΙΑΣ
ΑΘΗΝΩΝ

Σύγχρονο Αθηναϊκό Μυθολογικό

(Ανέκδοτο, γραμμένο έπιτηδες για το «Μπουκέτο»)

(ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΟΥ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΟΥ)

Η Εύτυχία Μουρίκου, πολύ νέα και πολύ ξινοφρονη από καλή σπύτι που δύ'κολα όμως τα βγάζουν πέρα οικονομικά, έργάζεται τι ώδριακτολογάφος σ'όπλα-αγγελιοδομικό γραφείο του κ. Σαββίδη και του γιου του, του Πετράκη. Στό γραφείο του Σαββίδη προσλαμβάνεται τόν τελευταίο καιού ένας νέος υπάλληλος, ο Όρέστης Παπαζώης, νέος με καλή καρδιά, ποιητής κι' άλλος, μα άσχημος. Η Εύ'υχία κι' ο Όρέστης ε'αογάζονται σ'τό ίδιο γραφείο και δέν άρροούν νά γίνουαν δύο καλοί φίλοι.

(Συνέχεια έκ του προηγούμενου)

Τή στιγμή εκείνη, κι' ο Παπαζώης κι' η Εύτυχία καθόνταν μπροστό σ'ό τραπέζι τους. Δέν είχαν τίποτα βιαστικό νά τελειώσουν και σηκώθηκαν άμεσως κι' οί δυο. Ο νέος πήρε τό καπέλλο του (δέν είχε νά ξηλλάξει αυτός) κι' η Εύτυχία άρχισε νά βγάξει τή ποδιά της.

Στάθηκε, τήν περιμενε καί, άφού τήν είδε μεταμορφωμένη σχεδόν με τή μπλε-μαρλέν φουτίτσια και τή γαλάζια καζάκα με τά χρυσά κομπιανά—έτσι σάν πεταλούδα που βγαίνει άπ' τό κουκούλι—τής έτεινε τό χέρι :

— Μου έπιτρέπεται ;... Χαίρω πάρα πολύ γιατί γνωριμία, δεσποίνις συνάδελφει -

— Κι' εγώ κύριε Παπαζώη... Έσφιξαν τά χέρια συνάδελφικά. Έπειτα ο νέος ειπε :

— Άλήθεια, μου χαρίζετε ναι τό μικρό σας όνομα ;

— Εύτυχία. Τι όραίο ! Νά σάς πώ και τό δικό μου ; Άλλό μη γελάστε. Όρέστη λένε !

Κι' όμως η Εύτυχία γέλασε. Όχι γιατί τής φάνηκε άστείο τόνομα Όρέστης —καθε άλλο !— παρ'ά γιατί δέν μπόρεσε νά βιαστώξει με τόν άστείο τρόπο που τό πρόσφερε ο νέος γραμματιζός.

Β'

Άλήθεια, τό πήγαιναν πολύ καλά. Ο Όρέστης Παπαζώης ή αν νέος καθώς πρέπει όσο του-

λάχιστο κι' ο Πετράκης Σαββίδης. Τόν ίδιο σεβασμό τής έδειχνε, τήν ίδια διακριτική κι' άπόνηρη συμπεριφορά. Σέ λίγες εβδομάδες, ήσταινή καθήμερι νή συνίασια είχε γεννηθεί μία άδυσία έστίαση μία συνάδελφική φιλία—τίποτα περισσότερο όμως. Η Εύτυχία ήταν γατευχαριατημένη που μπορούσε νά διατηρή τή θύρα της σ'ό παραγγελιοδογικό γραφείο, που άλλωστ'όταν θά βριαζόταν ίσως σ'ήν άνάγκη νά τήν άφήρη.

— Εύτυχώς, ειπε σ'ό σπύτι της, μία ήσται ένα πολύ κολύ παιδί. Είτε κ ή ο ς. Δέ λέει ούτε μισή λέξη παραπάνω.

Λίγο-λίγο γνώριζε και τήν οίκογένειά του. Μία μέρα πήγε σ'ό γραφείο κι' ο πατέρας του, για νά τού πηγάτι, κι' ή Όρέστης τόν σέστησε. Ο γέρο Παπαζώης, καιμιά εξητηριά χρονών, ήταν κι' αυτός υπάλληλος σ'ε μία μεγάλη Έταιρεία. Καλοντυμένος και γλυνομιλητος, άσχημος όμως σάν τό γιού του—τού έμοιαζε σ'όλύ, μό ο που ήταν πιο κοντός - φρινοταν ήσυχος άνθρωπος, μαλαχός κι' άγαθός. Τήν κούτρεζε καλά κι' ειπε :

— Μπαβ'ο, μπράβο !

Αυτό ήταν τό κομπλιμένο του, νά ποιησε, για τήν όμορφιά της. Κι' έπειτα τή ρώτησε πώς τά πήγαινε με τό γιού του κι' αν δέν ήταν πολύ άσχημός «προσιτάμενος». Ο Όρέστης διαιαστωμήθηκε :

— Συνάδελφος, όχι προσιτάμενος ! Προσιτάμενο έχουμε κι' οί δυο μας τόνκ Σαββίδη.

— Ναι, ένα με η Εύτυχία, πάντα όμως ο κ. Όρέστης μοδίνειυδιατα γές, εγώ παρέ'αυτή ελ-εή διαφορά.

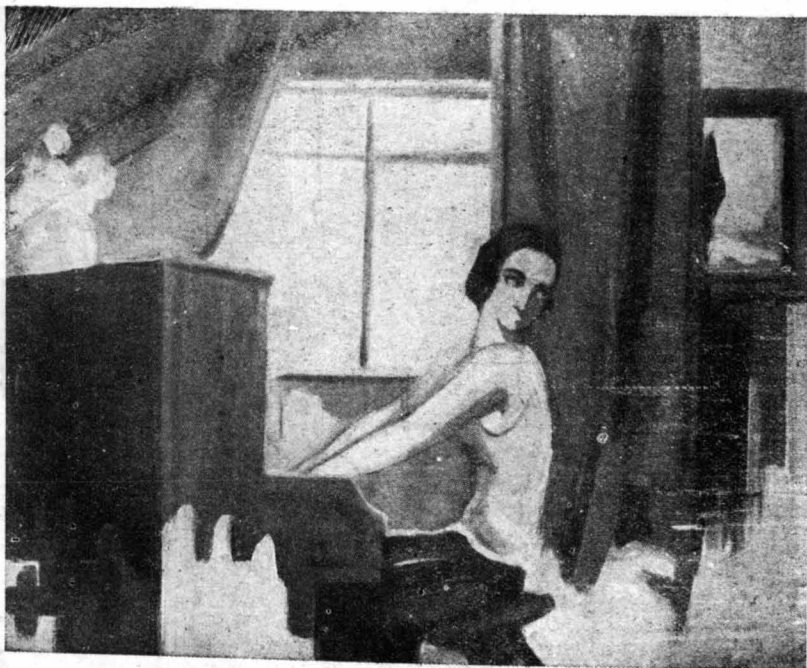
Πάλι διαμαρτυρήθηκε ο Όρέστης :

— Μά δέν είνε διαταγή όταν σάς λέω «αυτό πρέπει νά γίνη με τή μηχανή» ! Τό πολύ-πολύ είνε διαταγή τού κ. Σαββίδη που σάς τή διαβιβάζω.

— Έτσι ή άλλωστ', ειπε χαμογεώντας η Εύτυχία, κανένα κωφίπονο δέν έχω από τόν κ. Όρέστη. Καί πιστεύω νά μ'ήνεχει κι' από μένα και κείνος.

— Μπαβ'ο, μπράβο ! Έκα με πάλι ο γέρος.

Κι' αυτός, νά πούμε, ήταν τό κομ-

Η Άρσινόη ήταν πιανίστρια, λεπτή, έξυλη, αίθερία...

πλιμένο του για την διμιλία της. Μιά άλλη μέρα, πήγε κι η μητέρα του Παταζιώ. Αφή δεν έκανε τόσο καλή εντύπωση στην Εδουχία. Ήταν μία γυναίκα αρραβωνισμένη, χονδρά, ψηλή, χοντρή, με κανονικά χαρακτηριστικά, με ένα άμυδρο μoustακάκι-άντρο, μαύνα και μεμάρια ούτια που κύταζαν γυμνά περιεργία και καχυποψία. Άμα κύταζε καλά-καλά τήραχταυλογάρρο—δ'Ορέστης; τή αύτησε—γύρισε άδέσως και κύταζε τούτου της: "Ήταν σά νάλεγε: «Τι κάνετε σεις οι δυο κλεισμένοι δηλημέρα δώ μέσα; Κι' άρχις μία άνάκριση, που στενοχώρησε κάπως τήν Εδουχία.

- Από δώ είστε, δεποινίς; τή ρώτησε.
- Μάλιστα, κυρία.
- Έχετε οί-ογένεια;
- Η Εδουχία τήν πληροφόρησε για τήν οικογένειά της. "Επειτα ή κυρία Παταζιώ τής ειπε:
- Είσαισνε άξιόπαινη που εργάζεσαι. Άλλά...πολύ νέα και πολύ δημοφιλής! Πώς σάς άφινει ο πατερας σας σέ γυμνασίο;
- Τι λές, μαμά! φωνίξ; δ'Ορέστης. Όλοι τή κορίτσια σήμερτε εργάζονται. Και στή δεστονίδα Εδουχία οί γονείς της μπορούν νά χουν καί' έμπιστοσύνη.
- Δέν άιφραβίλλω, είτε ή μητέρα. Άλλά ο κόσμος σήμερα παράγει. Έγώ τούλόλαστο, ά είχα νέα κίση, δέν θά τήν άρινα νά εργάζεται σέ γυμνασίο. Είστε άρραβωνισμένη, δεποινίς;
- Όχι, κυρία!
- Μά γι' ασεό. Άν ήσαστε, φερμισμένοι, δέν θά σάς άφινει ο άρραβωνιαστικός σας!
- Μά δέν φάραβωνιάζονται ένα τόπο ήλίθιοι! γέλασε δ'Ορέστης. Κι' άια έφυγε ή μητέρα του, ειπε στήν Εδουχία:
- Η μαμά είναι λιγάκι τού παλιού καιρού δέν έχει όμοια κακία.
- Η Εδουχία δέν ειπε τίποτε, δέν τό παρτίοιτσε δίωος. Η κυρία Παταζιώ τής φράνεε καή.

Τήν ίδια σκεδόν εντύπωση ειχε κι' από τήν άδερφή του Όρέστη, τήν Κατίνα, που ήταν παρραμεμένη υ' ένα μηχανικό. Τή γνώρισε ένα απόγεμα, που πήγε νά πάρη τόν άδερφό της, για νά τή ή κάτσω έξι-πλο τού ήθελε νάμωρφή. Θίταν άπάνω έτό τριάντα χρονών, καθόλου δωροφιλής, αλλά τούλ κομψή και ντυμένη με τήν τελευταία μόδα. Φινιόντι πώ; έβλεπε μεγάλη τροχιά σέ νούτι ού, σά λάστι, κι' ειχε έναν άδρα μεγάλη; κυρίως, φινιασιέν; οί' άπειραδελχες; Κι' όταν δ' άδερφός της; τής αύτησε τή δικαυτολογίη, τή χαμύκτησε εύγενικά βέβαια, αλλά τυπικάτα, και δέν κατάδέχησε νά τής; τή σέ ε λέξι. Η παρραμόρηνη αυή τουδ καιρόνσε του Όρέστη Κι' όταν έφρασαν μαζί

θά τής; έειπε τήν τελετή-όρησι. Και τήν άλλη μέρα ειπε τής Εδουχίας:

- Η Κατίνα μάς κάνει τόν καιπόσο, γιατί ο άντρας της; βγάζει πολλούς παρμάδες. Έχει καλή ψυχή δίωος...κατά βάθος.

Όπως από τό πολιτιστεψή ή Εδουχία. Άλλά τί τήν έννοιασε; Άς ήταν δει ήθελαν οί συγγενείς του «συναδέλφου» της. Μήπως θάχε μαζώ τους κανένα «ταρ βέρμι»; Έφρανε πού ήταν καλός ο «συναδέλφος»...

Μά κι' δ'Ορέστης σιγά-σιγά γ'ώριζε τούς δικούς της. Κι' αυτός έδειχνε κάπως μεγαλύτερο ένδιαφέρον. Πρώτα-πρώτα γνώρισε τή Δανάη, τή μικρή άδερφή τής Εδουχίας—μόλις δεκάξη χρονών, συνονόμαση με τήν κόρη του Σαρββίδη—που πήγαινε κάπου-κάπου κι' έπαινε τήν Εδουχία, πότε μεσημέρι, πότε βράδυ, άια ήθελε νά φωνίση τίποτε—για τή δουλειά της; προτάντων—γιατί δέν τή κατάφερανε τόσο σά μάγαζιά. Ήταν μία ψηλή και παχειά κοπέλλα, δλωδοόλου άλλως τόπος άτό τήν Εδουχία, με δλωστρούγγυλο πρόσωπο, που δλω γελούσε άταυτότατα. Μιλούσε όμως με κάποια πομπή, με κάποιο στόμφο, μ' ένθλωττία όμως, κι' έκανε μερικά σκέτρωσα, μερικά νάζια, που ή Εδουχία, τó έλεγε σαχλά. Φορούσε πάντα έναν κορσά, σά θώμακα, που από τή μέση του σήθους κατέβαινε σκεδόν ως τά γόνατα, γιατί αλλοιώτικα δέν τής έρχόταν τό φρέζε-

μα κι' ήταν άδύνατο νά κάμνη μία ύποφερτή άπωσθήτοτε «κιουλέττα». Άλλά με τό σφιζιμο αυτό δέν κατάφερανε παρά νά δυσκολεύη τής κινήσεις της; και τό βάδισιά της, και νά ζήνη τήν κάποινα χάρι που θά ειχε τό χοντρό της έφηρικό κορμί, άν τό άρινε δλωδοόλου ένδύθερο.

— Θα τρώη πού ή άδερφή σου, ειπε μία μέρα στήν Εδουχία γελάοντας δ'Ορέστης.

— Ά, μαμά! ειπε αυή. Ίσως λιγώτερο άπ' όλους μας. Άλλά εινε τό φυσικό της.

Άλήθεια, ή Δανάη πάχαινε κι' όταν δέν έφραγε παρά φομοτόρι. Γι' αυτό δέν ειχε και τό σφιζιτό έξείνω πάχος του καλοθωρημένου κοριτσιού, αλλά ήταν μάλλον πλαδαρή και φαινόταν κιάλας πώς δέν έφραγε όσο χειραϊζόταν τό «φουσιό» της. Όπωσδήποτε δέν ήταν καθόλου άσχημη. Κι' όσοι νοστιμείονταν τής «χοντρούλας», τήν κινήτοσαν. Γι' αυτό σό τό δρόμο πήγαινε πάντα σά φοβισμένη, σαν άλαλια σιμένη. Κι' ήταν κομική νά τή βλέψη—για νά τρέχη όσο πιο εύποροδως. Λαχάνιαζε κιάλας τό κακόμοιρο. Άν ήταν τρώτος; δέν θάβγαίνει άπ' τό σπίτι παρά τής Κοριακίξ και τής γιοιτέξ με τήν οικογένεια της. Μά μορούσε; Έιπετε νά προμηθενείται συχνά νά χειραϊζόμενα για τίς νταντέλεξ της. Ούτε ειχε μπόλια λεφτά, για ν' άγοράξη μία και καλή «ύλικά» για ένα μήνα. Κάθε φορά που πουλούσε μία ναντέλα κι' έπαινε ένα δυό ένταστάτσια, φωνίξε στούς παικούς της:

— Δέ σάς δύνω ναύματό! Όχι! σιά θά τήν παρω κλωστή! Νά μου τ' άφήστε!

Μά πού νά τής τ' άφήσουν! Πότε ή μαμά ήθελε κάλτσες, πότε έφραγε νά πληρώσουν για νά μή τούς κορπον τό νερό, πότε ειχαν ένα χροος στή φάρμα κι' ήταν νερο-τή τούση καιρού... Τής τ' άφιναν και τής «άτρωσαν», όπως έλεγε. Και με τή «ύλικά» της; τής έφιναν δισερα από λίγα ή Εδουχία ή ή Άρσινόη. Ίτσι σαν έλεημοσύνη...

Η Άρσινόη, ή πιανίστρια, που τή γνώρισε κι' αυτήν δ'Ορέστης, ήταν τό άντίθετο όδι μόνο της; χοντρή; Δανάη, αλλά και τής; Εδουχίας; άκόμα τής; ψηλή; μά λον κι' άδυνατη;. Γιατί ειχε πρώτο μοτι κι' ήταν τόσο λετή κι' άσχημη, που φινιόνταν σαν άβλη, σαν αιδωθή. Σού ζωγραφιστό, παιδιάτικο τρωσάκι της έλαμπαν δυό μεγάλα, ζωηρά, οδωμαρια μάτια. Και χωρίς άλλα θάταν τού δημοφιλής άπ' όλες ή μεγάλη άδερφή άν. μ' αυτή τήν ισχυρότητα, τή οικιαρμια και τή χαμιάδα, δέν παρρασείαζε και τό έπικρατισμό και τό άρρωστιάτικο. Δέν τήν έπαρραφες για «ένθλωτο», δέν μπορούδσε νά τή φινιασιέξ, νά τρώη, νάλεγε πώς τρέφεται με άρα. Και θ' άτορούδσε πού, άν τήν έβλε-

πεξ νά παίζη πιάνο, που έβρισκε τόση δύναμη για νά χτυπά έτσι τά κοκάλια με τά χεράκια έκείνα—τά μακροδάχτυλα όμως—που όταν έπιναν τά δικά σου, μόλις τά αισθανόσαν.

Μικρή ή Άρσινόη υπέφερε άπο άδυνατοθια. Όλοι έλεγαν πώς ειχε κάποια προδιόθεσι για φθίσι. Για τήν ώρα όμως ήταν καλά στήν ύγεια της κι' ή άδνεξ όλες, εκτός από δυό τρέψ που έπέμειναν, τής ειχαν ξεποισθεί. Μπορούσε τέλοσπαντων νά ζήμα, ειμι γοι νά βοηθή από τό σπίτι της; περισοτίσω από τής άλλες. Το δίσωμά τής άπ' τό ύγειο δέν τό ειχε ποτέ άκόμα, κι' ίσως δέν θα τόκωιανε ποτέ. (Χρειάζοιαν τόση μελετη και τόσα λεφτά!...) Ήταν όμως καλή δασκάλα, κι' έξειδή ήταν και «καλό κορίτσι», ειχε κάποιες μαθήτριες, δοχάριες, που μεριζες, για να πληρώνουν λιγώτερα, έκαναν τό μάθημα του πιάνου στό σπίτι της. Τά γλίσχηρα αυτά δίδακτρα ήταν ο κυριώτερος πόρος τής οί-ογένειας. Μαζένοίταν ως δυνόμου χιλιάδες. Άλλες χιλίες έπαινε ή Εδουχία στού Σαρββίδη. Κέρδιζε δέν κέρδιζε άλλες τόσες ο κίρω Χρησίος; άπ' τής «δουλειές του ποδιού». Και κανένα πεντακοσάρικο ή μικρή άπ' τής τής νταντέλεξ της. Μόλις και μεταβίξες δηλαδή ειχαν πένετε χιλιάδες τό μήνα. Κι' άκόμα λιγώτερα τό καικοκίρι, που πολλές μαθήτριες τής Άρσινόης έφραγαν... (Άκολουθεί)

—Για μία εινε, συλλογιτση, ή Εδουχία και με λειε σπουλαγαμνημένη»